

Krešimir Mišak: Ključ je probuđeni pojedinac

Objavljeno: 07.05.2013. - 15:00

Svaki probuđeni pojedinac opasnost je za Kontrolni sustav, jer je, onakav sam i vižljav, neuhvatljiv. I nemojte misliti da Sustav to ne zna. To što najčešće ignorira, pokušaj je da ne dodaje dodatnu energiju buđenju drugih pojedinaca.

Autor: [Krešimir Mišak](#)

Posljednje nekoliko godine skupine dobronamjernih ljudi koji žele usmjeriti svoju energiju da promijene neki dio svijeta na bolje, na temelju određene količine razumijevanja što sa svijetom ne valja (a niti jedan ispravni odgovor na to pitanje ne može isključivati namjernu zakulisnu manipulaciju događajima i informacijama u smjeru sve veće kontrole u rukama sve manjeg broja ljudi) povremeno me zovu da im se priključim. Nekad je to neka neformalna skupina, ponekad neka stranka u nastajanju ili pak udruga.

Imam neki problem s udruživanjem pa nikada ne pristanem. Možda to ima veze s time što sam još sam davno primijetio da kad god netko počne pričati „mi ćemo ovo, mi ćemo ono“, a ako sam i ja slučajno uključen u taj „mi“, uglavnom me želi iskoristiti u svoju korist. Možda moje odbijanje ima veze sa situacijama kod kojih nije riječ o iskorištavanju, a kakvih sam se naslušao, primjerice, na sastancima kućnog savjeta, kada svi puno pričaju, priča divergira u svim smjerovima, vade se kosturi iz ormara, a na kraju se ništa ne riješi. U takvim sam situacijama čak priželjkivao diktaturu umjesto

demokracije, jer ona je bar efikasna, a i znaš pred kim pasti na koljena ako ti nešto treba.

Jedina prava grupa građana koje sam bio član punim srcem, odgovornošću i uključenošću je moj bend. Ali bendovi su vam čudne skupine. Kao prvo, jako su mali pa je u njima

No, uz sve navedene razloge, čak i kad naiđem na skupinu doista dobronamjernih ljudi koji nemaju namjeru nikoga iskoristiti i koji pokazuju određeni stupanj razumijevanja svijeta, ipak se ne uključujem. Glavni razlog nije ništa od gore navedenog, moguća neka vrst demokracije ili usuglašavanja (mada ni tu ne uvijek). Kao drugo, to je neku čudna skupina, koja nije samo poslovna, ali ima u sebi faktor međusobne poslovne odgovornosti. Nije obiteljska, ali ima neki obiteljski duh. Svi članovi ne moraju čak nužno biti kućni prijatelji, ali moraju imati određeni prijateljski odnos, koji nadmašuje puku klupsku solidarnost, jer svi ti ljudi ipak zajedno nešto stvaraju.

Naime, jednostavno ne vjerujem da bilo kakva organizirana skupina može išta promijeniti. Po meni, ključ promjene samo je jedan, a može ga se svesti u dvije riječi: „probudeni pojedinac.“

Probudeni pojedinac nezamislivo je moćna snaga i ne treba mu nikakav grupa. Pogotovo kad se počne umnožavati. Svijetom punim probuđenih pojedinaca nemoguće je manipulirati, a jedan od razloga jest upravo to što oni nisu u grupama. Grupe ljudi je, naime, vrlo lako ustrojiti u neku vrst piramidalne strukture (bez koje je svaka manipulacija nemoguća). Kako je i upravljanje svakom većom grupom nemoguće bez neke vrsti piramidalne strukture (u većim grupama svi se pokušaji direktne demokracije uvijek pretvaraju u kakofoniju mišljenja i sukobe interesnih skupina), iz toga slijedi da je svaka grupa vrlo lagan plijen nekog manipulatora. Ona naravno to neće biti dok nije bitna ili utjecajna, ali tada to nije ni važno. No, ako postaje utjecajna, tada očekujte nevidljive uplive sa strane, a netko od pripadnika piramidalne strukture te grupe će prije ili kasnije popustiti.

Kod probuđenih pojedinaca to je nemoguće. Manipulator može jedino pokušati manipulirati sa svakom osobom posebno, a to je nemoguće jer se manipulatori baš i bave manipuliranjem zato jer ih ima manje od onih kojima bi htjeli manipulirati, u suprotnom im manipulacija ne bi bila ni potrebna.

No, kad bi manipulatora čak bilo barem toliko koliko bi bilo probuđenih

pojedinaca, opet ne bi mogli ništa. Riječ je, sjećate se, o probuđenim pojedincima. To su oni koji su skužili trikove s Hrelića kojima se pokušava nasanjhati ljude. A kad jednom skužite trikove, dalje nije tako teško.

Napravimo mentalni eksperiment i zamislimo na trenutak svijet koji se sastoji većinom od probuđenih pojedinaca. (Moramo to zamišljati jer nažalost još uvijek nije tako, mada im broj stalno raste oni još uvijek čine vrlo mali postotak populacije čovječanstva). Krenimo od politike. Što mislite, biste li mogli emocijama probuđenog pojedinca daljinski upravljati kroz podražaje iz vijesti, kako se to danas radi s ciljem da se kod ljudi stvori pristanak i čak angažman za razne stvari koje sami po sebi ne bi prihvatili ni u ludilu? Probuđeni pojedinac vidi kroz vijesti (u rijetkim trenucima kad ih uopće gleda), vidi ispraznost i banalnost tipova koji se skrivaju iza odijela tipova u vladi, ne pada mu na pamet izlaziti na izbore i davati svoju energiju Kontrolnom sustavu niti mu pada na pamet obazirati se na gomile besmislenih zakona koji se nameću sa svih strana.

Kad je probuđeni pojedinac usamljen, mogao bi zbog takvog stava imati problema, ali u svijetu punom probuđenih pojedinaca su besmisleni zakoni i pravila ti koji će otpasti poput suhog lista u jesen. Jer ako je i policajac probuđeni pojedinac, ako je i sudac probuđeni pojedinac, ako je i vojnik probuđeni pojedinac, ako je i vlasnik neke tvrtke probuđeni pojedinac, tko će onda biti taj robot koji će šutke raditi na namicanju omče oko vrata svojim sugrađanima, a konačno i sebi samome?

Zamislimo probuđenog pojedinca u kontekstu zdravlja. Mislite li da bi ijedan probuđeni pojedinac pokušavao liječiti 'bolest' tako što bi napadao simptome kemijskim putem ili pak radioaktivnim zračenjem? Probuđeni pojedinac možda bolest ne bi ni vidio kao 'bolest', a pogotovo ne kao da postoje stotine raznih vrsta 'bolesti'. Možda bi sve to vidio kao mnogobrojna imena dana jednoj istoj stvari – izbačenosti iz ravnoteže, 'nezdravlju' ili upozorenju da se nešto pod hitno treba popraviti.

Probuđeni pojedinac sigurno ne bi slijedio Pasteura i ubijao bacile, navodne uzročnike bolesti, već bi prije slijedio Pasteurovog suvremenika Bechampa koji je rekao da prvo treba stvoriti zdravi okoliš, a onda će bacili prestati biti neprijateljski raspoloženi napadači organizma. Probuđenom pojedincu bi vjerojatno barem malo bila čudna zamisao da se djeca u bolnici cijepe kemijsko-biološkim koktelom u trenutku kad su tek petnaestak minuta disale zrak, dok su još uvijek bez većine vlastitih sustava – od grijanja do imuniteta i čvrstoće tijela, dok se još nisu ni oporavila od šoka izlaska iz maternice. Probuđenom pojedincu bi vjerojatno bilo čudno zašto se toliko velik broj ljudi

uporno liječi opasnim tretmanom zvanim kemoterapijom, kad se kod većine to pokazalo bezuspješnim, o čemu svjedoče groblja koja su i inače puna žrtava Svjetske zdravstvene organizacije.

Kad smo već kod te hit-bolesti modernog doba, probuđeni pojedinac možda ne bi gutao mit o napretku svijeta i njegovu poboljšanju od strane znanosti u trenutku dok ljudi posvuda obolijevaju, a za većinu ljudi u većini zemalja na svijetu, uglavnom onima koje se u nabranju svjetova zove trećim svijetom, proslavljeni napredak društva nije se odrazio na kvalitetu života, baš suprotno, novostečene 'vrijednosti' skupo su platili slobodnim vremenom, zdravljem, pa i vlastitom imovinom ili kapacitetom da prehrane sebe i svoju obitelj.

Probuđeni pojedinac bi još prilikom otvaranja jednog, makar i krmeljavog oka, obratio pažnju na tako evidentne globalno zahvate kao što je špricanje atmosfere česticama neznane svrhe i podrijetla, a koji su svakoga dana toliko jasni vidljivi na nebu iznad naših glava.

Probuđeni pojedinac, u kooperantskim i poslovnim odnosima s drugim probuđenim pojedincima, ne bi padao u zamku moći nego bi u svemu što radi na umu imao sačuvati humanost i međusobnu poštenu razmjenu. Želio bi spriječiti pretvaranje ljudskog roda u roj, u neku vrst strojne inteligencije sačinjene od robota kakvih sve više vidamo oko sebe, u isto vrijeme dok srećemo i sve više probuđenih pojedinaca.

Uz sve to, malo je vjerojatno da bi probuđenom pojedincu bile potrebne interesne skupine. Kao prvo, on bi znao da bilo kakvim sudjelovanjem u političkoj sferi života samo ojačava Kontrolni sustav koji ga želi porobiti. Čak i ako se njegovo sudjelovanje svodi na pobunu, i opet ga jača, dajući povoda za uvođenje još strože policijske države, s opravdanjem očuvanjem 'sigurnosti'. Zamislite da ste vlasnik Lige prvaka. To znači da vaša organizacija stoji iz oba kluba i pobjeđuje bez obzira tko na terenu gubi ili pobjeđuje. Uz to je vlasnik svih sudaca, reflektora, bijelih crti na terenu, hrane i pića koji se tamo prodaju, pa i tribina.

Možete slobodno na tim tribinama prosvjedovati koliko vas volja, ali time samo dižete značaj tog događaja, a uostalom i financijski ste ga pomogli kupujući kartu. Ne, ne, ne, ako svijet usporedimo s navedenim primjerom Lige prvaka, očito je da se probuđeni pojedinac nikad neće suprotstavljati sustavu i tako igrati njegovu igru manipulacije opravdanim buntom i dijeljenja ljudi na suprotstavljene navijačke skupine da bi se njima lakše vladalo. Probuđeni pojedinac jednostavno će otići s terena i umjesto da

gleda debelo preplaćene sportsko-manekenske zvijezde na terenu, on će na nekoj livadi s drugim probuđenim pojedincima odigrati 'hakl' na dva mala gola, što će biti znatno zabavnije, zdravije i jeftinije. Poslije će si za sitnu lovu kupiti gajbu piva (i to s alkoholom, što je samo po sebi luksuz koji je na stadionima Lige prvaka nestao davno, navodno radi sigurnosti).

Velik broj probuđenih pojedinaca ne bi imao nikakvu potrebu za udruživanjem u piramidalne strukture moći, ali bi uviđao potrebu za uspostavljanje kanala prema drugim pojedincima, onih istih kanala povjerenja u koje se korporatisti neprekidno žele ugurati, bez obzira li je riječ o odnosu liječnika i pacijenta, roditelja i djece, vlade i građana, događaja i čitatelja novina... Energija može strujati i bez posrednika, novac može mijenjati ruke i bez kamataru, a alternativne valute nalik su onom alternativnom 'haklu' na dva mala umjesto podraživanja emocija na gladijatorskim nogometnim igrama.

Svaki probuđeni pojedinac opasnost je za Kontrolni sustav, jer je, onakav sam i višljav, neuhvatljiv. I nemojte misliti da Sustav to ne zna. To što najčešće ignorira, pokušaj je da ne dodaje dodatnu energiju buđenju drugih pojedinaca. To što pak sve češće reagira, kroz razne vrste robota-ljudi, znak je da se proces kreće usprkos taktici ignoriranja i da se mora igrati otvorenih karata jer su stvari otišle predaleko da bi ih se prepustilo inerciji.

Jer svaki probuđeni pojedinac nalik je virusu. On se druži s drugim ljudima, priča im što misli, i tako kroz društvenu interakciju, htio-ne htio, utječe na druge ljude, kako riječima tako i djelima. Ako isprva i ne prihvate njegove poglede, ipak će ih barem postati svjesni. Kad ih po drugi put od nekog čuju možda će čak i obratiti pažnju na te čudnovate nove poglede i malo razmisliti o njima. A kad počnu razmišljati o njima, započeo je proces poništavanja masovne hipnoze tj. eto još jednog probuđenog pojedinca. Malo po malo ali neminovno, i oni sami će postati virus koji će strujati Kontrolnim sustavom. Kao što je očito, riječ je o geometrijskoj progresiji.

I za kraj, probuđeni pojedinac zna da svijet predstavlja tek kulisu njegova života. Neće se valjda boriti protiv kulise? Njegovo je da odigra svoju ulogu najbolje što može, a potom napusti pozornicu i napravi mjesta za druge.

The show must go on.

Tekst je preuzet sa radioliberalum.com